

THUGS OF HINDOSTAN

Ketabton.com

د هندوستان ټگان
(یو فلم - یو حقیقت)

لیکوال: رحمت شاه (فراز)

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:		د هندوستان ټګان
ليکوال:		رحمت شاه (فراز)
کمپوز:		رحمت شاه (فراز)
د تصنيف نېټه:		2018، 24، جولای، دوشنبه

د ليکوال د اړیکې شمېرې:

0093 (0) 78 36 36 047

0093 (0) 76 75 74 834

برېښنالیک: rsfaraz4@gmail.com

يادونه: د کتاب ټول حقونه له ليکوال سره خوندي دي. څرنگه چې دا کتاب لا تر اوسه نه دی چاپ شوی، نو د ليکوال په اجازه يې هره خپرندويه ټولنه چاپولی شي.

لړلیک

- سریزه 4
- د ټگانو مخینه 6
- ټگان ولې او څنگه را پیدا شول؟ 7
- د ټگانو عقیدوي او کلتوري اړخ 9
- د ټگۍ کرنلاره 13
- د ټگانو د ټگۍ بېلگې 16
- نوی ټگ 20
- په خپلو کارونو نه پښېمانتیا 22
- له ټگانو سره خبرې 24
- د ټگانو پای 33
- د ټگانو انځورونه 36

سريزه

عامر خان د هندي فلمي کمپنۍ ((بالي ووډ)) له نوموتو او نومياليو څېرو څخه دی. په فلمي نړۍ کې عامر خان د خپل ځانگړي کار او فکر له امله د ((مستر پرفېکشنسټ)) په نوم يادېږي. عامر خان دا لقب هغه مهال د ځان کړ، چې د ((تاري زمين پر)) او ((تري اډيټس)) فلمونه يې جوړ کړل او کله چې يې په سېنما کې ((پي کې))، ((دنګل)) او ((دي سکرټ سوپر ستار)) په څېر بې ساري فلمونه وړاندې شوو؛ هغه مهال يې نوم، شهرت او مينوال لا زيات شوو. نوموړي په دې فلمونو کې د ټولنې ځينې حقايق رابرسېره کړي او ټولنې ته يې يو نوی او ځانگړی فکر ورکړی.

په اوسنيو وختونو کې عامر خان پر يوه بل فلم چې ((Thugs of Hindustan)) نومېږي، بوخت دی. د نوموړي فلم په اړه پر رسنيو تودې خبرې روانې دي او د هندي فلمونو مينه وال – هغه که د نړۍ په هر ځای کې وي – د فلم راتلو ته سترگې پر لار دي. دا فلم چې د ۲۰۱۸ کال د نومبر په نهمه نېټه به په سېنما کې وړاندې شي، د عامر خان له پخوانيو ټولو فلمونو سره ډېر زيات فرق لري. په دې فلم باندې د تبصرې پر مهال عامر خان رسنيو ته وويل:

((دا فلم له دنګل او زما له نورو فلمونو سره زيات توپير لري، په دې فلم کې زما کردار او رول د يوه داسې انسان په توګه دی چې د پيسو لپاره خپله مور هم پلورلی شي. نوموړي د خبرو په ترڅ کې وويل: په دې فلم کې مې د يوه داسې يو انسان په حيث کار کړی چې له پيسو پرته ورته هېڅ شی هم ارزښت نه لري، خپله مور هم نه.))

دې فلم ته د خلکو د لېوالتيا يو لامل دا هم دی چې عامر خان د لومړي ځل لپاره د بالي ووډ له مخکيني کنگ او اوسني سوپر ستار ((امتاب بچن)) سره يو ځای کار کوي او سربېره پر دوی دواړو به د بالي ووډ نوموتې اداکاره ((کترينه کېف)) او د هندي فلمونو نوې ستورې ((فاطمه ثناء شيخ)) هم رول ولوبوي. د دې فلم په اړه د هند په ټولنيزو او خواله رسنيو کې دې پوښتنې ډېر زيات د خلکو پام وړ اړولې چې آیا دا فلم به د ((باهو بلي ۲)) ريکارډ مات کړي او که نه؟

د ((Thugs of Hindustan)) فلم پر يوې رښتيني کيسې بنا دی. دا کيسه د هغو ټګانو په اړه ده چې په هند کې د اتلسمې پېړۍ په وروستيو کې را پيدا شوو او د خلکو د زړونو ډاډ، د سترگو خوبونه او د ذهنونو ارامتيا يې له منځه يووړه.

د ((Thug)) کلمه انگلیسي ژبې ته د هندي ژبې له ((ټهگ)) څخه راغلې او هغه کس ته وايي چې په ډله ییزه توګه خلک وژني او لوټماری کوي. د ((ټګ)) همدا کلمه په پښتو ژبه کې هم کارېږي او هغه چاته وايي چې د خلکو د غولولو او دوکه کولو لپاره دروغ وايي، دوه مخي کوي او له ډول ډول چلونو او فرېبونو کار اخلي.

په دې لیکنه کې مې هڅه کړې چې همدا کیسه د تاریخ له پاڼو را وباسم او په لنډ ډول یې ستاسې په وړاندې کېږدم. د کتاب لویه برخه د دوکتور مبارک علي د کتاب ((تاریخ: ټهګ او ډاګو)) پر ژباړې – سره له بدلون او زیاتونې – ولاړه ده. دغه راز د نورو اخځلیکونو ترڅنګ د ټګانو په اړه د انگلیسي لیکوال ((مېډو ټېلر)) له لیکلي ناول ((د یوه ټګ اعترافات)) څخه هم پراخه ګټنه شوې.

د ټګانو مخینه

((که څه هم د ټګانو د پیل په اړه په کره توګه څه نه شي ویل کېدی ، خو ویل کېږي چې ابتداء یې له ((ساګارتي)) څخه وشوه چې د ایګزکس پوځ ته یې اته زره اس سپاره ورکړل. دا خبره یوناني مورخ ((هیروډتس)) هم د خپل تاریخ په اوومه برخه کې راوړې.

دې خلکو به وزې او مېرې پوولې او ایراني نسل پورې اړوند وو او د هغوی په ژبه به یې خبرې کولې. د دوی جامې ایرانيانو او پکتین خلکو ته ورته وې. دوی پرته له خنجره اوسپنیزه یا مسي وسله نه درلوده. هغه یوازینی وسله چې دوی کاروله ، له چرم څخه جوړ شوی تار وو. کله به چې له دښمن سره مخ شول ، هغه تار به یې چې په یوه څنډه کې به یې تاو شوی پری وو ، په دښمن ور واچاو. که په دې ډول به یې هغه اس سپور راگیر کړ نو په ډېرې اسانۍ به یې وواژه. پر دې خبره څه نا څه باور کېدی شي چې د ساګارتي د اس سپرو وروستي پښتونه (نسلونه) دې له مسلمانو یرغل کوونکو سره هند ته راغلي وي او همدلته د دهلي په شاوخوا سیمو کې مېشت شوي وي.))

مغلیه سلطنت د هند له ازادۍ مخکې را ونړېد او انګرېزانو د ختیځ هند کمپنۍ له لارې په هند کې د برتانوي سلطنت ټغر وغوړاوه او د هند د سیاست واګې یې په خپل لاس کې واخیستې. دا هغه وخت وو چې هند له سیاسي یو والي، مرکزي حکومت او د نظام له شتون څخه بې برخې وو، دغه راز داسې قانوني ادارې او مراکز هم نه وو چې د هېواد د ناامنیو، تېریو، ظلمونو، تیت او پرکۍ، بېوزلیو، بې کاریو او داسې نورو ناخوالو مخه ونیسي. دا ډول ناوړه حالاتو د هېواد په ګوټ ګوټ کې ځایي حکومتونه وزېږول، ملک الطوایفي حکومتونو د هېواد په بېلا بېلو ځایونو کې سر راپورته کړ او په هېواد کې سرتاسري ګډوډۍ رامنځته شوې. هغه خلک چې له دې ګډوډیو نا ارامه شول او ژوند تېرول ورته ستونزمن شو، له ښارونو ووتل او په دښتو او ځنګلونو کې مېشت شوو. خو ځینو نورو بیا دا ګډوډۍ د ځان پر ګټه وکارولې او د داسې لارو پر سر استوګن شوو چې د مسافرو او تجارتي قافلو تګ راتګ به پرې کېدی؛ دې ډلې د مال او شتمنۍ لپاره د خلکو وژل، ترورول، لوټل او داسې نورې نارواوې پیل کړې، همدا هغه خلک وو چې د ټګانو په نوم یاد شوو. ټګان یوه ځانګړې ډله نه وه او نه یې هم فعالیتونه سره ورته وو، بلکې دوی په څو ډولونو وېشل شوي وو؛ د بېلګې په توګه: بحري ټګان، د وچې ټګان، پانسي ګر ټګان او داسې نور. هرې ډلې د خپلو فعالیتونو سیمې پېژندې او په هماغو سیمو کې به یې خپلې نا انساني کړنې پرمخ بیولې.

د ټګانو تر ټولو لوی او زړور سردار بهرام خان وو. بهرام خان په ۱۷۶۵ز کې په هند کې زېږېدلی او د زېږېدنې ځای یې نامعلوم دی. بهرام په ۱۸۴۰ز کې د ختیځ هند کمپنۍ له خوا اعدام کړی شو، نوموړي ټګ په بنديخانه کې په خپله خوله دا ومنله چې په خپلو لاسونو یې ۹۴۱ کسان وژلي او هغه چې شمېرلي یې نه دي، له دې څخه ماسوا دي. د بهرام خان یو بل خاص کس او د ټګانو د یوې ډلې مشر سید میر علي وو. میر علي هم په حیوانیت، ظلم او تېري کې له بهرام خان څخه کم

نه وو او د ده د خپلې خولې خبره چې ۷۱۹ کسان يې په خپلو لاسونو وژلي. خو مير علي هم د ختيځ هند کمپنۍ له خوا په ۱۸۳۸ز کې ونيول او اعدام کړی شو.

ټګان ولي او څنگه را پيدا شول؟

د ټګانو په رامنځته کولو کې نه يوازې په هند کې بلکې د نړۍ په هر کونج او هره ټولنه کې تر ټولو ستر لاس د ټولنې او معاشرې وي. د ټګانو د ژوند ليکونو له مطالعې وروسته دا خبره په ښه توګه روښانه کېږي چې د يو چا په منحرف کېدو کې لوی لاس د ټولنې د ظلمونو، تېريو، بې انصافيو او داسې نورو وي، چې په دې تېريو او ظلمونو کې به له عادي خبرو نيولي آن لويو لويو مسئلو شتون درلود؛ د بېلګې په ډول يو څوک به دومره تر پورونو لاندې شو چې د کورنۍ غړي به يې يوې مړۍ ډوډۍ ته هم محتاجه شوو، ښځه يا لور به يې بې ابرو شوه يا به پرې تېری وشو، بې گناه به وهل ټکول ورکول شوو، ذليل او خوار به کړی شو، چا به يې کور يا ځمکه غصب کړه، د کورنۍ له غړو به يې کوم څوک بې گناه ووژل شو او داسې نور....

دا ډول کيسې زياتره په کلو او بانډو کې پېښېږي، هلته چې د ځمکوالو ځواک ډېر زيات وي، څوک يې په خلاف خوله نه شي چوله کوی او له امر نه يې سر غړول له ژونده له لاس وينځلو سره برابر وي. په داسې حالاتو کې چې له چا سره ناانساني چلند کېږي نو ډېری خلک يې د تقدير له خوا ليکل شوی وګڼي او پر ځان يې تېر کړي، په دې چې دوی پوهېږي چې نه خو دومره وس او توان لري چې د ځمکوالو يا زورواکو پر وړاندې ودرېږي او نه يې هم اړيکې دومره ژورې وي چې له لوړ پوړو چارواکو د عدل او نياو غوښتنه وکړي او دا کار له دې امله هم ناشونی وي چې په کليو کې د دوی په ټولو کارونو او حرکتونو د ځمکوالو سترګې وي او د هغوی تر لاس لاندې سيمه کې نه دوی داسې څه کولی شي او نه هم د سيمې دننه له هغوی سره ډغړې وهلې شي.

له همدې امله يوازې په انفرادي ډول به داسې کېدل چې کوم شخص د ظلمونو له لاسه بغاوت او سرکښي ته مخه کړي او دا بغاوت به له گڼو اړخونو مهم وو. په دې چې دا بغاوت به يوازې د ځمکوال يا ظالم زورواکي په خلاف نه وو، بلکې ټول نظام به يې ننگاوه. په نظام کې به که د دولت له خوا ټاکل شوي قوانين وو نو د ټولنې خپل روايات او ارزښتونه به هم وو او کله به چې ټګ يا ډاکو^۱ له دې پولې واوښت نو بيا به د دولت او ټولنې دواړو مجرم شو. په دې اساس ټګ يا ډاکو ته به له دې پرته بله هېڅ لاره نه ور پاتې کېده چې له حاکمو قوانينو سرغړونه وکړي. د ده لپاره به د خلاصون يوازينۍ لار دا وه چې د خپلو جرمونو سزا وگالي او بېرته د ټولنې قوانينو او ارزښتونو ته غاړه کېږدي. ډېری ټګانو به چې يو ځل سرکښي وکړه نو د بېرته راتګ ټولې دروازې به يې پر مخ وتړل شوې او يوازې مرګ به هغه لاره وه چې خپل بغاوت او سرکښۍ ته به يې پرې د پای ټکی ايښوده.

^۱ يادونه: ټګ او ډاکو له يو بل سره فرق لري. ټګ خپل فعاليتونه په پټه ترسروي خو ډاکو يې په رڼا ورځ ترسره کوي، بل توپير يې دا هم دی چې ډاکو زياتره د بې وزله خلکو له ملاتړه برخمن وي خو ټګ داسې کوم امتياز نه لري. (ليکوال)

له همدې امله ټگ به باغي او سرکښ خامخا وو لکن داسې لاره به يې نه لرله چې د ټولنې او حکومت ارزښتونه او قوانين بدل کړي او نه به يې په ذهن کې داسې کومه طرحه درلوده چې شته واک او اقتدار په خپل لاس کې واخلي او د خپلې ډلې په ځواکمنولو سره د حاکم نظام په خلاف وجنگېږي. ټگ به که له پوليس يا پوځ سره جنگ هم کاوه نو چريکي (گوريلايي) جگړې به يې ترسره کولې. ټگان به تل په دې هڅه کې وو چې د دوی او پوځي ځواک ترمنځ هېڅ جگړه رامنځته نه شي او تل يې له دولتي ادارو لرې اوسېدا خوښوله.

له همدې امله به د ټگانو او ډاکوانو بغاوت په ټولنه کې کوم سياسي يا ټولنيز شعور نه زېږاوه او د ټولنې ډېری وگړي به د ټگانو له ليد لوري ناخبره پاتې وو.

يو بل علت چې د ټگانو د منځته راتگ لامل گرځي، د هېواد سياسي حالات دي. هر کله چې سياسي ځواک کمزوری شي او د مرکزي حکومت له ويجاړېدو وروسته هېواد ټوټې شي نو په دې صورت کې هېڅ داسې قانوني اداره نه پاتې کېږي چې په هېواد کې خپل تسلط وساتي او د قانون برلاسي پکې حاکمه کړي. ځکه نو د يوه لوی سلطنت له ماتېدو وروسته چې خپلسري او خپلواک واړه واړه حکومتونه رامنځته شي، همالته کوچني ځمکوال هم د ماليې او ټېکس له ورکولو انکار وکړي.

په هند کې هم د مغولي سلطنت له راپرځېدو وروسته داسې قبایلو چې په ځنگلونو او لویو لارو پر سر ژوند کاوه د قافلو او مسافرو شکل پيل کړل، ځکه چې د سياسي انتشار او خپرواي په دې وخت کې هېڅ داسې ځواک نه وو پاتې چې دوی ماتولی وشي.

ټگانو به په داسې ځایونو کې استوگنه لرله چې د سوداگريزو کاروانونو او مسافرو تگ راتگ به پرې کېدی. د اتلسمې پېړۍ له وروستيو د نولسمې پېړۍ تر لومړنيو څلورو لسيزو پورې دوی د خپلو وژنو، لوټمارۍ، شکونې، د مسافر تښتونې او داسې نورو وحشي فعاليتونو له امله په ټول هند کې وېره، وحشت او ډار خپور کړی وو.

که څه هم د ټگ کلمې په اورېدو ذهن ته گډوډي، بې نظمي او اناشي راځي خو د وژنو او لوټ مارۍ په چارو کې د ټگانو کار او فعاليت دومره منظم او له پلان سره سم وو، چې ټول خلک يې حيران کړي وو.

د ټگانو تر ټولو وېروونکی اړخ يې دا وه چې يوازې له قافلو يې د هغوی شتمنۍ او مالونه نه لوټل بلکې بشپړه قافله به يې له ټول مال، سامان، پيسو او شتو سره داسې غايبه کړه چې څوک به په دې هم نه پوهېدل چې قافله په ځمکه ننوته او که اسمان ته پورته شوه.

د ټګانو عقيدوي او کلتوري اړخ

((په هند کې د هندوانو او مسلمانانو دښمني له پېړيو پېړيو راهيسې را روانه ده. د دې علت د مسلمانانو برياوي او پر هندوانو د هغوی ظلمونه دي، خو د ټګانو د دې ټولې کيسې په زړه پورې اړخ دا دی چې د دې ډلې ټولو غړو به - هغه به که مسلمان وو که هندو - خپلمنځي کينې او کرکې له منځه يو وړې او مسلمانانو به د هندوانو د خدايانو لمانځنه کوله او ټول هغه دودونه به يې پر ځای کول چې د هندوانو د خدايانو لپاره به ترسره کېدل. دغه راز په ډله کې به د هندوانو د مذهب له ټولو ممنوعه شيانو سرغړونه کېده. د دواړو عقيدو پيروانو به په دې ناوړه او ناانساني سوداګرۍ کې يو بل ته لاسونه ورکول او چارې به يې په يو والي ترسره کولې. د ټګانو په وينا د ((اود)) په سيمه کې په لسو کې نهه، ((دو آبه)) کې په پنځو کې څلور، ((نربدا)) کې په څلورو کې درې، ((راجپوتانه)) کې په څلورو کې يو او په ((بوندېل کنډ))، ((بنګال))، ((بېهار)) او ((اړېسه)) کې نيمايي مسلمانان او نيمايي هندوان وو.))

د نورو ډلو په خلاف په دې ډله کې هېڅ ډول ټولنيز، مذهبي او ډله ييز بنديز، تبعيض، تميز او توپير نه وو. د حيرانتيا ځای دا دی چې په دې ډله کې مسلمانانو او هندوانو دواړو په ګډه فعاليت کاوه. دوی ځانونه د ((بهواني دېوي)) يا ((کالي دېوي)) په نوم د يوې ښځينه خداينې پيروان بلل او د هغې عبادت به يې کاوه؛ دوی به د بهواني لمانځنه په څلور نومونو کوله: ((دېوي))، ((کالي))، ((دُرګا)) او ((بهواني)). هر کله به چې دوی د ټګۍ او لوټمارۍ په هوډ وتل نو لومړی به يې د همدې خداينې په مخکې يو ګډ يا اوزګورۍ قرباني کاوه او فال به يې نيوه، که به د فال ځواب مثبت راووت نو د خپل ښکار په لټون پسې به وتل، که نه نو خپل سفر به يې ځنډاوه او يو څو ورځې وروسته به يې بيا همدا دود ترسره کاوه او کله به يې چې مثبت ځواب (چې له جهالت پرته به بل څه نه وو) ترلاسه کړ نو د ((جې بهواني، جې بهواني!)) نعرې به يې کړې او په سفر به ووتل. د دوی دا کار که يوازې هندوانو کولی نو د نيوکې وړ نه وو خو د حيرانتيا ځای دا دی چې په دې کار کې به مسلمانانو هم په ډېرې خوښۍ ګډون کاوه؛ له دې سره به مسلمانانو پنځه وخته لمونځونه هم کول، روژې به يې نيولې او نور عبادتونه به يې ترسره کول خو د هندوانو ټول هغه رسمونه چې په ټګۍ پورې به اړوند وو، هم ترسره کول او دا کار يې بد نه ګاڼه او نه يې هم د دې خبرې څه پروا کوله.

هغه علت چې دوی ته يې د خلکو وژل او قتلول اسانه کړي وو، دا عقیده وه چې کوم خلک چې دوی وژني هغه سيده جنت ته ځي، په دې چې هغوی په اصل کې د خداينې لپاره قربانېږي. دا يادونه پر ځای بولم چې غوا د ((دُرګا دېوي)) يا ((بهواني)) يوه ښه ګڼل کېده، له همدې امله کله به چې يو مسلمان ټګ شو نو د غوا غوښه خوړل به يې پرېښو وه. که څه هم ټګان

مسلمانان وو، د قرآن کریم تلاوت به یې کاوه، لمونځونه به یې کول او روژې به یې نیولې خو له خپل خدای یا رسول² څخه به یې هېڅکله هم مرسته او کومک نه غوښت.

ټگانو د خپلو خرافاتي گروهو او عقیدو تر څنګ فالونو ته هم په درنه سترګه کتل او د دوی په ژوند، اند او ټګۍ یې پراخ اغېز ښندلی وو. د سرک پر ښۍ غاړه د هوسۍ لیدل د دوی لپاره د ښکمرغۍ او سوکالۍ معنا لرله. که به یې د گیدې غږ د ورځې له خوا او د هیلۍ غږ د شپې له خوا واورېده نو هغه سیمه به یې سمدستي پرېښوده. که به مېر د دوی په وړاندې له سرک نه تېر شو نو په دې صورت کې به یې هغه لاره پرېښوده او بله لاره به یې غوره کوله. که به د خداینې په وړاندې د قربانۍ پر مهال له ښي لوري د کوم ژوي یا مرغه غږ راغی نو دا به یې ښک فال باله او له دې کبله چې دا سفر به یې ډېر زیات ګټور او ښکمرغه وي، خوشي څرګندوله.

د ټگانو یو بل دود پر بېلچې قسم کول وو. د ډلې ټولو غړو به پر بېل (بېلچه) لوړه کوله، بېل چې په پاک ټوکر کې به تاو شوی وو، په داسې ځای کې به یې کېښوده چې د غوا په خوشیو به مهین شوی وو. دوی په دې عقیده وو چې که کوم څوک پر بېل له قسم کولو وروسته سرغړونه وکړي، هغه ته سخته سزا ورکول کېږي. که دوی به په کوم کس د جاسوسۍ شک درلود نو له هغه به یې هم د همدې بېل پر سر قسم اخیسته. که به یې پامۍ کې به بېل ترې په ځمکه وغورځېدی نو دا به یې یو بد فال ګاڼه او سمدستي به یې هغه ځای پرېښوده او بلې سیمې ته به تلل. د ټگانو دا قانون وو چې تر څو به یې ښکار ونه موندی، نه به یې وېښتان جوړول او نه به یې هم پان خوړ.

ټگانو دودونو او رواجونو ته هم خاص ارزښت ورکاوه او خپلو رسومو او رواجونو ته ژمن خلک وو. دودونه په رواني لحاظ د وګړو د نږدې کولو، د هغوی د اړیکو په قوي کولو او د هغوی تر منځ د مینې په زیاتولو کې مهم رول لوبوي. همدا دودونه وو چې ټګان یې تر اوږدې مودې پورې د یوه راز په توګه وساتل او یووالی او اتفاق یې په برخه وو. خو د حیرانتیا ځای دا دی چې په برتانوي پېر کې کوم وخت چې د دوی اړوند جاسوسي پیل شوه نو هېچا یې هم مخنیوی ونه کړی شو او د شاهدانو په توګه د ټگانو مشهور او نامتو سردارانو نه یوازې له خپلو رازونو پردې پورته کړې، بلکې د خپلو ملګرو په لاس ورکولو کې یې له حکومت سره مرسته هم وکړه او د همدې جاسوسۍ پر بنسټ حکومت وکولی شو چې د ټگانو خورې وړې او له اسراره ډکې ډلې یوه یوه له منځه یوسي.

د ټگانو یو بل نوښت – البته که نوښت ورته وویلی شم – دا وو چې د دوی وسله بیخي یوه نوې او بېله وسله وه. تر ننه پورې به مو د سلګونه ډوله وسلو نومونه اورېدلي وي، دغه راز د یو چا د وژلو د بېلا بېلو طریقو په اړه به مو هم یو څه لوستلي یا اورېدلي وي؛ خو د ټگانو د وژلو وسله او د وژلو طریقه بیخي بېل او مختلف وو، یا داسې ویلی شو چې د دې طریقې اختراع کوونکي همدا ټګان وو. دوی به د خپل ښکار د قتلولو لپاره له یو ډول رومال څخه چې د غشي نښه به پرې رسم وه، کار

² دلته رسول د زیاتې حیرانتیا له مخې راغلی! [لیکوال]

اخيسته. د رومال په منځ کې به يې يوه سکه کېښوده او رومال به يې د خپل حريف له غاړې تاو کړ او غرغره به يې کړ. د سکې ايښودو علت يې دا وو چې سکې د دوی کار ور اسانه کاوه او مقابل به ډېر ژر خپله ساه له لاسه ورکوله.

په يوه روايت کې راځي چې:

((پر دنيا يوه شيطان ولکه وکړه او چې خومره انسانان به زېږېدل، دې شيطان به خوړل، په دې ډول د دنيا نفوس ورځ تر بلې کېده. په پای کې ((کالي دېوي)) يا ((بېهواني دېوي)) د انسانانو د ژغورلو لپاره راغله. هغې پر شيطان يرغل وکړ او توتې توتې يې کړ، خو د شيطان د وينې له هر څاڅکي يو عفريت (شيطان) پيدا شو، که څه هم دېوي هغه ټول له تېغه تېرول، خو د هغوی د وينې له څاڅکو پرلپسې د شيطانانو شمېر زياتېدی، تر دې چې د هغوی شمېر وېروونکي حد ته ورسېد. دېوي سترې او مايوسه شوه او فکر يې وکړ چې د دوی د وژلو لپاره بايد يوه بله لاره پيدا کړي؛ ويل کېږي چې هغې خپلې هلې ځلې بس کړې او د خپلو تخرکونو له خولو يې دوه سړي پيدا کړل او دواړو ته يې رومالونه ورکړو تر څو د رومال په وسيله د شيطانانو غاړې ور تينکې کړي او وينه يې ونه بېږي. دا امر سمدستي پلي شو او د شيطانانو غاړې غرغره کړې شوې او ووژل شوو. د دې کار له پای ته رسولو وروسته دواړو غوښتل رومالونه بېرته دېوي ته وسپاري خو دېوي يې له اخيستو انکار وکړ او ويې ويل چې دا رومالونه د خپلې په زړه پورې بريا په ياد کې له ځان سره وساتئ، بلکې د دې رومال په کارولو د گټورې ټکۍ مسلک غوره کړئ چې په وسيله به يې راتلونکي نسلونه خوشاله ژوند وکړي. په دې ډول دېوي هغوی ته امر وکړ چې هغوی دې انسانان داسې ووژني لکه څرنګه يې چې شيطانان ووژل.))

دا ډول بېلا بېل عقايد وو چې د ټکۍ مسلک ته يې يو ډول سپېڅلتيا بښلې وه او د انسانانو د وژلو او د هغوی د مالونو او شتمنيو لوټلو اړوند د گناه تصور يې له منځه وړی وو او دوی دا جواز ترلاسه کړی وو چې له هر ډول وېرې او خطر پرته خپل کاروبار ته دوام ورکړي؛ او په دې توګه نه بايد خپل کار غيراخلاقي بولي او نه هم ناقانوني. همدا خبره د ټګانو په اعترافاتو کې هم وه چې هغوی به پر خپل هېڅ جرم هم پښېماني نه ښوده، بلکې ټګۍ به يې هېڅ ډول جرم نه باله او خپل مسلک ته يې د نورو عادي مسلكونو په سترګه کتل.

د ټګانو بل په زړه پورې اړخ دا وو چې دوی د خپلو مورنيو ژبو تر څنګ د ټکۍ لپاره يوه بېله ژبه اختراع کړې وه او د ټکۍ پر مهال به يې په خپلو کې په هماغه ژبه خبرې کولې؛ د بېلګې په ډول کله به يې چې خپل ملګري ته امر کاوه چې ويې وژنه نو د ټکۍ پر ژبه به يې ورته ويل: ((تمباکو راوړه!)) او يا دا چې: ((پان راوړه!))

ټګانو نه شوی کولی د ظاهري قیافې او حالت له مخې بل ټګ وپېژني، په دې چې ټګانو ځانګړی یونیفورم یا نښې نه لرلې، بلکې د ټولنې د نورو انسانانو غوندې یې عادي جامې، عادي چلند او عادي کړه وړه لرل، تر دې چې د دوو سیمو ټګانو به هم یو بل نه پېژندل. خو د ټګۍ کولو لپاره به یې خپلو جامو، چلند او حالت ته له حالاتو او شرایطو سره سم بدلون ورکاوه؛ یعنې کله به یې د ملنګانو جامې واغوستې او خپل ښکار ته به د سوالګرو په بڼه ورتلل، ځینې وختونه به یې پرتمینې او ښې جامې اغوستلې او خپل ښکار ته به یې ځان شتمن او سوداګر ور پېژانده، دغه راز ځینې وختونه به یې د کوم ځانګړي مسلک لکه سندرمارو، هنرمندانو، موچیانو او داسې نورو لباس پر تن کړ او خپل ښکار ته به یې پرې دوکه ورکوله.

که څه هم د ټګانو د اوسېدو او فعالیت سیمې به بېلې بېلې او جلا وې خو د ټګۍ ژبه به یې یوه وه او کولی یې شوی چې بل ټګ یوازې او یوازې د ژبې له مخې وپېژني. ټګانو د یو بل د پېژندلو لپاره خاص کوډ یا رمز درلود او کله به چې ټګ پر کوم کس شکی شو نو هماغه ځانګړی کوډ به یې کارواه، که به یې سم ځواب ورکړ نو پوه به شو چې مقابل کس هم ټګ دی؛ که نه نو بیا به یې د ښکار په سترګه ورته کتل او ټګۍ به یې ورسره کوله. د ټګانو مشر سید میر علي هم یو ځل له همداسې یوه کس سره مخ شو. میر علي پر هغه د عادي انسان گومان وکړ او غوښتل یې د خپلې ټګۍ په جال کې یې راګېر کړي، خو له ډېرو هڅو وروسته هم ونه توانېدی چې ویې غولوي. په پای کې میر علي وغوښتل چې په خپله مخه یې پرېږدي او بېرته ترې راوګرځي. خو مقابل سړي په ټوکه کې ورته وویل چې دومره ژر چېرته روان یې؟ د هغه پر دې خبره میر علي شکمن کېږي او هماغه کوډ کاروي، او هغه سړی یې هم سم ځوابوي. د دوی تر منځ کوډ دا وو چې یوه به بل ته ویل: ((علي خان بابي سلام)) او د دې ځواب ((سلام علیکم)) وو؛ که به چا سم ځواب ورکړ نو په دې معنا چې دوی دواړه ټګان دي، ځکه پر دې کوډ له ټګانو پرته بل هېڅوک هم نه پوهېدل.

ټګانو به د خپلو فعالیتونو په اړه خپلو کورنیو، ښځو او ماشومانو ته هم څه نه ویل. دوی به خپل ټول کارونه په پټه توګه ترسره کول او هر کله به چې له خپل کار څخه اوزګاره شوو نو په ټولنه کې به یې د عادي وګړو په څېر ژوند کاوه. دوی به خپل ماشومان هغه وخت خپل مسلک ته ور ګډول چې بالغ به شوو او له هغه وروسته به یې د ټګۍ چلونه او طریقې ور ښودل. د سید میر علي په څېر د ټګانو لوی سردار به هم چې کله د ټګۍ پر سفر وتی نو خپلې ښځې او ماشومانو ته به یې ډول ډول بانې کولې او دروغ به یې ورته ویل، که څه هم له خپلې ښځې او ماشومانو سره یې ډېره زیاته مینه کوله.

د ټگۍ کړنلاره

د ټگۍ ټول چلونه ډېر حيرانوونکي او په زړه پورې وو. کله به چې ټگانو کومه قافله وليده نو په څلورو ډلو به ووېشل شوو. لومړۍ ډله به راغله له مسافرو سره به يې خبرې اترې پيل کړې. هغوی ته به يې ځانونه مسافر وښودل او کومې خواته به چې مسافر تلل، دوی به هم هماغه لوري ته ورسره روان شوو. په لاره کې به يې له هغوی سره ټوکې ټکالې کولې، کيسې به يې کولې او هغوی ته به يې داسې ښودل چې ډېر وړ نږدې او ملگري يې دي. له پرديو مسافرو سره د ملگرتيا په کولو کې دوی ډېر زيات مهارت درلود او په ټگانو کې به هغه کس ډېر ښاغلی وو چې د نورو د باور په لاسته راوړو کې به يې ښه تکړه وو. کله به چې لومړۍ ډله د مسافرو اعتماد او باور ترلاسه کړ نو نوبت به دوهمې ډلې ته ورسېد.

دوهمې ډله به د لارې پر سر خېمې ودرولي وې او تېرېدونکو ته به يې ښودل چې دوی هم د لارې مسافر دي او په دې ځای کې د دمې او ارام لپاره تم شوي دي. کله به چې لومړۍ ډله له مسافرو سره راوړسېده نو دوهمې ډله به ورته د ډوډۍ بلنه ورکړه او په ډوډۍ کې به يې د بې هوښۍ درمل گډ کړل او په دې ډول به يې ټول مسافر بې هوښه کړل. سره زړ، سپين زړ، پيسې، جامې او داسې نور هر څه به يې له جېبونو را وايستل.

له دې کار وروسته به وار دريمې ډله ته ورسېد. دريمې ډله به د هغو رومالونو په وسيله چې مخکې يې يادونه وشوه، د مسافرو غاړې ور ټينگې کړې او زندۍ به يې کړل. ښايي تاسې ووايئ چې دا کار خو دوهمې ډلې هم کوی شوی، نو دريمې ډله ته څه اړتيا وه. خو مخکې هم وويل شو چې د ټگانو کار به ډېر منظم او له پلان سره سم پرمخ تللی او دغه راز خپلو قواعدو او اصولو ته ډېر ژمن خلک وو. دسمال يوازې هغه چا کارولی شوی چې د ډلې مشر به ورته اجازه کړې وه او په ډله کې به رومال کاروونکي معلوم وو او هر چا دا کار نه شوی کولی او نه هم دا کار هر چاته سپارل کېدی.

((د دوی يو بل رسم د رومال کارولو په اړه وو. هېچا هم دا اجازه نه درلوده چې مخکې له دې چې سردار ورته اجازه وکړي، رومال وکاروي. کله به چې کوم ټک په رومال کارولو کې سم وروزل شو او د خپلې زړورتيا، حوصلې، همت او قوي اعصابو ثبوت به يې وړاندې کړ نو د ټگانو مشر به د يوې غونډې په ترڅ کې دا رومال ورته سپاره او دعا به يې ورته کوله چې خداينه په چارو کې ملتيا ورسره وکړي او تل يې بريا په برخه وي.

په دې دود کې بريا همداسې وه لکه يو چاته چې د ((نايت 3)) خطاب ورکول کېږي، ځکه دې بريا به د ټک د هيلو په پوره کولو او په خپلو ملگرو کې يې د عزت او درناوي د زياتولو په برخه کې کومک ورسره کاوه او له دې وياړ څخه به ورته د زړورتيا او مېړانې

³ نائټ يو انګيسي خطاب دی چې انګرېزانو به خپلو تکړه او زړورو پوځيانو ته ورکاوه. [ليکوال]

ثبوت په لاس ورتلی. له دې نه علاوه کله به چې یې یو څوک ووژل نو د ده برخه به هم د نورو په پرتله زیاته وه.

د دې دود لپاره به کانديد کابو ۴۰ روپۍ لگښت کاوه. دا دود به کوم پخواني ټک پر خای کاوه چې د ټکۍ له مسلک څخه به یې تقاعد اخیستی وو. په دې کې به د مسلمان او هندو توپیر نه وو، هر تقاعد اخیستي مشر دا کار کولی شوی. دې ټک ته به د ده زده کوونکو وخت پر وخت ډالۍ او نذرونه وړاندې کول. په ډېری کړکېچنو معاملاتو کې به یې مشورې ورسره کولې او د هغه رایې ته به یې په درنه سترګه کتل. ډېری ځوانانو به دا رسم د شل کلنۍ په عمر کې بشپړاوه. دا به هغه کسان وو چې له ماشومتوب څخه به له ټګانو سره وو او د غرغره کولو پر مهال به یې له هغوی سره کومک کاوه. په ټګانو کې د هغو خلکو لپاره چې په لوی عمر کې به یې په دې ډله کې ګډون کړی وو، د رومال کارول سخت وو او دې خلکو به د څوکیدارۍ، قبر کینۍ او د مړو خښولو دندې ترسره کولې.))

کله به چې دریمې ډلې خپل کار بشپړ کړ نو څلورمې ډلې به مخکې له مخکې لا قبر کیندلی وو او ټول به یې په یوه قبر کې خښ کړل، په قبر کې خښول یې هم څه په انساني طریقه نه وو بلکې د دې لپاره چې قبر به یوازې ژور وو، سور او اوږدوالی به یې دومره زیات نه وو او مړی به پکې سم نه ځایېده نو کله به یې مړي ټوټې ټوټې کړو او قبر ته به یې ور واچول او کله به یې د ملا تیر او د پښو هډوکي ور مات کړو او غبرګ به یې په قبر کې کېښودل او خاوره به یې پرې واچوله او د دې لپاره چې څوک پوه نه شي یو څه شګه به یې هم د قبر له پاسه وشیندله.

ټګانو د هرې قافلې او هر مسافر لپاره یوازې همدا یوه تګلاره نه کاروله بلکې د هر مسافر لپاره به یې له بېلو بېلو طریقو او چلونو کار اخیسته؛ ځکه که دوی همدا یوه طریقه کارولې نو دوی نه شوی کولی چې په دې ډګر کې دومره زیات ژوند وکړي او ډېر ژر به نیول شوي وو.

دلته به یوې بلې موضوع ته هم لنډه اشاره وکړو هغه دا چې د ټګانو کارونو ته په کتو د انسان په ذهن کې هغوی د ظالمو، وحشي او بې وجدانه انسانانو په بڼه انځورېږي، دوی همداسې وو هم او نه هم وو. یعنې د دوی شخصیت د سکې د دوو مخونو په څېر وو چې هرې خوا یې له بلې سره د ځمکې او اسمان توپیر درلود. که د دوی ټګۍ ته وګورو نو دوی ته څوک انسان نه شي ویلی خو که د دوی شخصي ژوند، چلند، کورني ژوند او داسې نورو ته پام وکړو نو ویلی شو چې دوی د خپلې ټولنې تر ټولو ښه وګړي وو. د ټګانو د شخصیت د منفي څېرې په اړه ټول کتاب ډک دی خو د دوی د مثبت اړخ په اړه به د سید میر علي له خولې خبرې واورو چې د ټګانو د شخصیت پر مثبت اړخ د نه منلو خبرې کوي:

((خلک زموږ په اړه فکر کوي چې موږ د نورو انسانانو په څېر له خپلو ښځو او بچيانو سره مينه نه لرو. آيا زه د خپلې ښځې ((عظيمې)) پر مړينې خپه نه شوم. زما په سينه کې هم د نورو خلکو غوندې له مينې ډک زړه دی چې د خپلو خپلوانو، ملګرو او کورنۍ پر خوښۍ خوشاله کېږي او د هغوی په غمونو غمجن کېږي. زما چلند له هر چا ډېر غوره دی. کوم داسې شخص شته دی چې زما پر عزت او درناوي يرغل کول وغواړي؟ آيا ما کله له کوم ملګري يا دښمن سره دوکه کړې؟ د مذهب خلاف مې کله کوم کار کړی؟ د چا حقونه مې تر پښو لاندې کړي؟ آيا تر نننه مې غلا کړی؟ پر کومې ښځې مې تېری کړی؟...))

د سيد مير علي دا خبرې رښتيا دي، ټګان د ځان، کورنۍ او خپلې ټولنې لپاره تر ټولو ښه وګړي وو، خو د ټګۍ پر مهال دوی انسانان نه، بلکې له داډونکو ځناورو هم بدتر وو.

د ټګانو د ټګۍ بېلګې

(۱)

راځئ د مسافرو له یوې ډلې به د هغوی کیسه واورو چې ټګان په څه ډول ورسره مخ شوو او څه یې ورسره وکړل:

((له سفر نه درې یا څلور ورځې ورسته په لاره کې د سندرمارو له یوې ډلې سره مخ شوو ، هغوی له موږ غوښتنه وکړه چې د حفاظت په پار یې له ځان سره په سفر کې را شریک کړو. په دوی کې له دوو سره رباب ، له څلورو سره گیتارونه او له دوو سره تمبورې وې. هغوی ویل چې نږدې کلي ته د واده لپاره روان دي.

تر یو څو ورځو پورې حالات له معمول سره سم روان وو او سندرمارو په خپل فن سره زموږ سات را تېراوه. خو په څلورمه شپه زما د ماما سترګه را خلاصه شوه او ویې ولیدل چې د سندرمارو ډله یو ځای غونډه شوې او په یوې ناپېژانده ژبې پس پسی کوي. ماما مې د هغوی له حرکاتو پوه شو او سمدلاسه یې خپل پوځیان راوینس کړل او ورته ویې ویل چې زه پوره ډاډه یم چې دا سندرمار په حقیقت کې ټګان دي. له دې وروسته ماما مې له موږ نه یوه تن ته دنده وسپارله چې کله نور ویده وي ، هغه به څوکیداري کوي.

په سبار ورځ زما ماما سندرمارو ته وویل چې موږ له دمې پرته اوږد واټن وهل غواړو ، له همدې کبله دا امکان نه لري چې موږ تاسې له خپل ځان سره کړو. که څه هم سندرمارو په زاریو زاریو له موږ غوښتنه وکړه چې له ځانه یې بېل نه کړو ، په دې چې دوی وېرېږي څوک یې ونه شکوي. خو زما ماما یې هېڅ پروا ونه وکړه او په سبا ورځ سهار وخته په سفر روان شوو او سندرماران مو شاته پرېښودل. له اته میله واټن وهلو وروسته یوې ورې لارې ته شوو او فکر مو وکړ چې له دېرش میله واټن وهلو وروسته به بېرته لویې لارې ته برابر شو.

له دې وروسته تر څلورو ورځو پورې خو داسې څه خاص راپېښ نه شول ، خو په څلورمه شپه کله چې موږ د ارام لپاره یو ځای تم شوو نو تقریباً د یوولسو کسانو یوه ډله زموږ خواته راغله چې د چیلیم جوړولو بانسونه ورسره وو. هغوی هم د سندرمارو په څېر موږ ته زاری کولې چې موږ هم د حفاظت په پار په خپل سفر کې در کډ کړئ. په دوهمه ورځ سهار کله چې مې دې نوو کسانو ته وکتل نو گمان مې وکړ چې په دوی کې یو تن هماغه دی چې د سندرمارو په ډله کې وو. سمدستي مې خپل ماما ته د دې خبرې یادونه

وکره. هغه سمدستي خبرې اترې پیل کړې. خو دوی له پخوانۍ ډلې سره یو توپیر درلود هغه دا چې د دوی ژبه له سندرمارو څخه بېله وه. د دوی جامې ډېرې خیرنې وې او په سترگو هم بانديان یا سامان اوچتوونکي ښکارېدل ، خو له دې وروسته زما ماما یوه عسکر ته دا دنده وسپارله چې هغه دې څوکیداري کوي او له هغوی دې نه بې پامه کېږي.

په دوهمه شپه زه هېڅ ویده کېدی ونه شوم ، په دې چې زه ډاډه وم چې دا خلک هماغه ټکان دي. خو له زیاتو هلو ځلو وروسته هم د ستړیا له امله ویده شوم. لږ ځنډ وروسته زما سترګه خلاصه شوه او داسې غږ مې واورېد لکه د سهار له خوا چې چرګ اذان کوي. زه سمدستي پورته شوم او ومې لیدل چې زموږ د سفر نوي شریکان د ویدو کسانو چار چاپېر راتاو دي. ما بې له ځنډه په لور غږ چیغه کړه. زما په چیغه ماما سمدستي تورې ته لاس کړ او په خپل ځای ودرېد او د ټکانو په لور یې ورنږه کړه. که څه هم دا هر څه د سترګو په رپ کې وشو ، خو په همدې وخت کې هغوی د ((دېو ناراین)) د ورور غاړه په وربښمین رومال غرغره کړې وه او په همدې ډول یې ((تلک وري)) هم تر بې هوښۍ رسولی وو ، خو د هغه ژوند زما د ماما له لاسه وژغورل شو ، چې ټک یې دوه ټوټې کړ. د دې په لیدو نور ټکان له هغه ځایه وتښتېدل او د بانسونو کېدی یې همالته پرېښودې ، خو په همدې یو څه ځنډ کې ټکانو زما د ماما د سرو زرو تنۍ چې نرخ به یې ۲۵۰ روپۍ وو او د ((تلک وري)) ټوپک تښتولي وو. په اصل کې ملامتیا د ((تلک)) وه چې د څوکیدارۍ پر مهال ویده شوی وو.

له دې وروسته سمدلاسه نږدې کلي ته لاړو او ویده خلک مو راپاخول ، خو له هغوی یو هم دې ته چمتو نه شو چې له موږ سره په هغو قاتلانو پسې ووځي ، له همدې کبله پاتې شپه مو له کلي دباندې تېره کړه. د ((دېو ناراین)) د ورور جسد هم له موږ سره وو. بله ورځ مو د خپلې استوګنې پر ځای بانسونه هماغسې وموندل ، ماما مې هغه ټول پر یوه تمباکو پلورونکي په ۴۶ روپو وپلورل.

(۲)

لطف الله په خپله اټو بیوگرافي (ځانپېښې) کې د یوه ټک په اړه کیسه کوي چې دی ورسره مخ شوی وو. د ټک نوم جمعه وو او غوښتل یې چې لطف الله هم وشکوي خو چې پوه شو پیسې او زر ورسره نشته نو خپل ځان یې ور

وېېژانده او ترې وېې وغوښتل چې دی هم په ډله کې ور ګډ شي او ښې پیسې وګټي؛ جمعه ټګ په همدې لړ کې لطف الله ته د ټګۍ مسلک ورپېژني:

((د یو چا وژل سخت کار نه دی. سخت کار دا دی چې یو څوک وغولوي او هغه ځای ته یې راولي چېرته چې باید د هغه کار ور خلاص کړي. د دې کار لپاره موږ له ډول ډول چلونو کار اخلو. د مسافرو د باوري کولو په موخه کله موږ د سوالکو په شکل د هغوی څنګ ته ورځو، کله د هغوی د لارښوونې دنده ترسره کوو او کله هم د یوه دلال په توګه ورته څرګندېږو چې هغوی ته ښځې ورکړو. د کومې ښځې یادونه چې تاته کوم، هغه د همدې وروستي هدف یعنې د مسافرو د غولولو لپاره وي. هغه د مسافر پام خپل ځان ته ور اړوي، په ناز او نخرو یې اغېزمنوي او بیا یې له لویې لارې یوې خواته کوي. له دې وروسته هغه دا بانه کوي چې سترې شوې او غواړي دمه واخلي. په دې توګه د کومې ونې سیوري ته کېږي او سګرټ یا چلم ځکول پیل کړي.

په همدې وخت کې له موږ ځنې یو څوک هلته ور ورسېږي، په مسافر دا خبره ډېره بده لګېږي خو ښځه یې په دې خبره ډاډه کړي چې دا مې مېړه یا ورور دی او له اور اخیستو وروسته به یې له ځنډه لار شي او موږ به خبرې اترې وکړو. د خبرو پر مهال ښځه داسې ورته څرګندوي چې د سړي د راتګ پېښه هسې ناڅاپه رامنځته شوه؛ بیا د خپل بدن کومه برخه ورته برېښوي چې د مسافر ټول پام هغې خواته واوړي او په دې وخت کې له موږ څخه یو کس د مسافر په غاړه کې رومال ور واچوي او سمدستي یې غاړه ور ټینګه کړي. کله چې یې سا ووځي، تلاشي کوو یې او بې له ځنډه یې خښوو.))

جمعه ټګ د خبرو په اوږدو کې، چې دی یې په ډېر خوند لطف الله ته کوي خو لطف الله د ده له خبرو تر پوزې رسېدلی وي خو څه چاره نه لري، زیاتوي چې دې مسلک ته له راتګ وروسته مې یو ځلې له دې مسلک ځنې سخته کرکه وشوه:

((هغه داسې چې یو ځلې په یوه ملا پسې له ((کوټې — د سیمې نوم)) تر ((اودې پور)) پورې لارم. د سفر په لومړۍ ورځ هېڅ وار په لاس رانغی چې کار یې ور خلاص کړم. ماښام هغه خپلو ملګرو ته ورغی، هلته زه نه شوی ورتلی. دوهمه ورځ سهار وخته موږ دواړو سفر پیل کړ، کله به هغه له ما مخکې شو او کله زه. له لږ واټن وروسته د سهارني لپاره یو ځای تم شو او کله چې یې زما خوار حالت ولید نو له خپلې ډوډۍ څخه یې ماته هم یوه ټوټه راکړه. ما د هغه د ډاډپنې او خوښۍ لپاره هغه ټوټه په ډېر شوق ترې واخیسته خو ومې نه خوړه په دې چې ما نه غوښتل هغه څوک ووژنم چې ما یې مالګه

خوړلې وي ، ځكه چې دا كار نمك حرامي گڼل كېږي. هغه ته مې وويل چې زه ((اودې پور)) ته روان يم تر څو هلته كار را ته پيدا كړم. ځواب يې راكړ چې: ((خداى دې په خپلو هڅو كې بريالى لره.))

له ناشتې وروسته هغه روان شو ، زه هم ور پسې شوم. كله چې د مازديگر د لمانځه وخت شو نو له ما يې وپوښتل چې آيا دلته كوم داسې ځاى شته چې اوبه پيدا شي ترڅو اودس وكړم كه نه نو له تيمم نه به كار واخلم. ومې ويل له دې ځايه لږ لرې يوه چينه ده ؛ هغه رانه د لارې ښودنې هيله وكړه. ورته مې كړل چې په ما پسې راځه. كله چې چينې ته ورسېد ، اودس يې وكړ او د لمانځه لپاره ودرېد ، د ركوع په حالت كې وو او په هماغه وخت مې غاړه په رومال ور غرغره كړه. كله چې مې وتوشپه (تلاشي كړ) نو ډېر زيات نهيلى شوم ځكه يوازې يوه پيسه مې ترې ترلاسه كړه ، له دې پرته تسپې او د ډوډۍ يو څو ټوټې ورسره وې. همالته مې خښ كړ او بېرته هغه كلي ته راغلم ، چېرته چې مې له خپلې مور سره د ليدو ژمنه كړې وه.

ما دا ټوله كيسه خپلې مور ته وكړه او ومې ويل چې فكر كوم دا مسلك بايد پرېږدم ځكه چې د بېكناه خلكو په وينو د لاسونو له رنځولو دا ښه ده چې له لوږې مړ شم.

د هغې دا خبرې خوښې نه شوې. زما له لاسه يې هغه يوه پيسه واخيسته ، بازار ته لاړه او له هغه ځايه يې نيمه كيلو واړه كبان راوړو او زما مخې ته يې كڅوړه كېښوده او راته يې وويل: ((آيا دا واړه واړه شيان شمېرلى شې ؟))

ومې ويل: ((هو ، خو د شمېرلو لپاره يې زيات وخت ته اړتيا ده او د شمېرلو گټه يې څه ده؟)) په دې خبره يې ځان ته مخاطب كړم او ويې ويل: ((بې عقله هلكه ، وگوره د يوې پيسې لپاره څومره ساوې ضايع شوې دي او ته بې عقل ، بې زړه او كمزورى د يوه ملا د وژلو له امله پرېشانه يې ، چې يوه پښه يې مخكې لا په قبر كې وه.)) بيا يې په ټينگار سره وويل: ((كه يو زمرى په خپل ښكار زړه خوږوي ، نو دا په دې معنا ده چې زمرى بايد وږى مړ شي.))

جمعه ټك وويل چې: ((د دې ښځې د نصيحت له امله مې له لاسه ورکړى باور بېرته بيا موند او بيا مې هېڅكله هم له خپل مسلك څخه كركه نه ده كړې.))

نوی ټگ

د دوی د نورو دودونو په څېر په ډله کې د نوي ټگ د شاملولو دود او طریقه هم په زړه پورې ده. دلته به د سید میر علي چې وروسته بیا د ټگانو مشر شو، کیسه واورو چې په څه ډول په ډله کې ورگډ شو:

((د دسهرې په ورځ یې په خپله ډله کې زما د ورگډولو دود پیل کړ. له هر څه مخکې یې غسل راکړ او نوې جامې یې را واغوستې او د ټگانو مشر یوې کوټې ته بوتلم، په کوټه کې ټول سرداران په فرش ناست وو. له ټولو ناستو خلکو یې پوښتنه وکړه چې آیا دوی واړه چمتو دي چې په خپله ډله کې مې ورگډ کړي او که نه؟ ټولو دې پوښتنې ته مثبت ځواب ورکړ. بیا یې یوه میدان ته بوتلم او زما مشر اسمان ته خوله ونيوله او په لوړ غږ یې وویل: ((اې زما مشرې بهواني!، دا نوی زده کوونکی په خپلې پناه کې واخله او کومه داسې نښه راوښایه چې موږ پوه شو چې په خوښۍ دې ومانه.))

موږ تر ډېره په تمه وو. په پای کې یو کونګ له نږدې ونې وچغېده او ټولو خلکو چیغې کړې. ((جې بهواني! بریا د بهواني)) زما مشر وویل: ((زویه! ته ډېر نېکمرغه یې، آیا داسې نښه هم د چا په برخه کېږي؟ ما هېڅ د دې تمه نه لرله.))

له دې وروسته یې بېرته خپل اطاق ته راوستم او یو رومال چې د غشي نښه پرې جوړه وه زما په بڼي لاس کې راکښود. غشي د ټکۍ سپېڅلې نښه وه. او له امر سره سم مې تر سینې پورې را اوچت کړ او د وفادارۍ لوړه مې وکړه. بیا مې قرآن کریم په لاسونو کې راواخیست او همدا ډول ژمنه او لوړه مې ترسره کړه. لومړی قسم د مسلک اړوند وو او دوهم د مذهب. له دې وروسته یې گوره راباندې وخوړه او ټولو مبارکيانې راکړې. هغوی زه مخاطب کړم او ویې ویل: ((زویه، له نن نه په دې ډله کې شامل شوې چې د نړۍ تر ټولو پخوانۍ مذهبي ډله ده. تا د زړور، وفاداره او رازداره پاتېدو قسم کړی. له نن نه وروسته ته د هر انسان دښمن یې او هر شخص پرته له تردیده وژلی شې. خو هو، زموږ په نزد د دې خلکو وژل ناروا دي او د هغوی وینه خداینه هېڅکله هم نه ښيي. ته هېڅکله هم د جامې وینځونکي، سیک، مداري، سوالگر، رنډی، هجرا، چرسی، پښ، نجار، پیس او جذام په وینو لاسونه مه رنګوه، له دې پرته د دېوې له نښې ترلاسه کولو وروسته لوی تر لوی کس هم وژلی شې. ښه نو، ته له نن نه وروسته ټگ یې.))

ورته ومې ويل: سمه ده ، اوس به زه يوازې دې ته په تمه يم چې خه وخت د کار موقع راکول کېږي.))

په خپلو کارونو نه پښمانياتيا

د ختيځ هند کمپنۍ يوه جنرال يوولس ټگان ونيول او په محکمې کې د اعدام سزا ورته واورول شوه.

((کله چې د اعدام نېټه را ورسېده ، د هماغې ورځې په سهار کله چې لمر راوخوت ، يوولس واړه يې له بنديخاني را وايستل. په غاړو کې يې املهونه پراته وو او په ډېر ډاډ او ارامتيا د اعدام تر تختې پورې لاړل. پر خپرو يې هېڅ ډول پرېشاني او وارخطايي نه ښکارېده.

کله چې هر يو د پرې مخې ته ودرول شو ، نو په خپرو کې يې خوښي را څرگنده شوه او ټولو يو ځای لاسونه پورته کړل او په گډه يې نعرې کړې: ((جې بهواني ، جې بهواني!!)) که څه هم په هغوی کې څلور مسلمانان ، يو برهمن او دوه راجپوت او له نورو هندو ذاتونو څخه وو ، خو د ټولو نعره يوه وه. له دې وروسته د اعدام تختې ته ورغلل او په خپلو لاسونو يې د اعدام پرې په غاړو کې واچول او يو ځل بيا يې د بهواني نعرې کړې. د اعدام پرې يې په غاړو کې واچول ، سم يې کړل او ځوانو اعدامېدونکو په نندارچيانو پورې خندل.

په دوی کې يو مسلمان د اعدام له ناوخته کېدو دومره نارامه شو چې پرې يې په خپله تنگ کړ او را ځوړند شو او داسې يې خپل ځان وواژه لکه يو څوک چې له لوړ ځايه په سيند کې د لامبو وهلو لپاره ټوپ اچوي. دا هغه شخص وو چې په ((عمر پتن)) سيمه کې يې د شپږو مسافرو غاړې غرغره کړې وې. له هغه وروسته بيا بلې ډلې ته لاړ او له هغو سره يې په ((بوپال)) کې دېرش مسافر ووژل ، او تېر آخر ونيول شو. کله چې قاضي له اعدامېدونکو د هغوی وروستۍ هيله وپوښتله نو ويې ويل چې د هر يوه په بدل کې پنځه مجرمان له بنديخاني خوشي کړئ او له هغوی سره چې څه لږ او ډېرې پيسې وي ، هغه صدقه کړئ.))

د آدم عليه السلام له زمانې نيولې تر نن ورځې پورې د ځمکې پر سر زرگونه د قتل پېښې شوې ، ځينې د پيسو په مينه کې شوې ، ځينو بيا د کينې ، حسد ، مينې ، غچ ، ملگرتيا يا وېرې له امله دا جرم ترسره کړی؛ خو له پيل نه تر اوسه پورې د وژونکي ژوند زياتره په غم او درد کې تېر شوی. د هغه ضمير تل هغه ملامت کړی او وروستۍ پايله يې دا شوې چې يا خو يې خپل ځان د مقتول وارثانو ته سپارلی يا يې ځانورته کړې ، که نه په همدې غم کې د کړېدو له امله هلاک شوی. موږ په کتابونو کې همدا لوستي او تجربه مو هم همدا راته وايي. خو د ټگانو طبقه بيخي عجيبه او بل شان وه. نه يې ضمير ملامتول ، نه نفس لوامه (ملامتونکی نفس) ورته څه ويل. که به ونيول شو نو ډېرې په ازادۍ به يې خواړه څښاک کاوه ، ملگرو ته به يې د

خپلو کارنامو کیسې کولې او تیار به ناست وو چې څنگه له بنديخانې خوشي شي، خپل کار ته دوام ورکړي. د دوی اړوند تر ټولو عجیبه خبره خو دا وه چې هندوان او مسلمانان دواړه به گام پر گام مخته تلل او دواړه به په یو ډول توهमतو کې اخته وو. د هندوانو په نزد بت لمانځنه څه د حیرانتیا وړ نه ده، خو د مسلمانانو دا ډول یو عمل ترسره کول یوه معما ده. په داسې حال کې چې هغوی د لمانځه او روژې پابند هم وي. د هغوی په قرآن کې خو د عمدي قتل اړوند ډېر سخت تعزیري احکام هم شتون لري.

د اعدام پر مهال د بهواني نعرې دا معنا لرله چې دوی خپل جرمونه ومنل ځکه چې د ټگ مذهب که هر څه وي او له هرې فرقې سره یې اړیکه وي، پرته له بهواني له بل کوم خدایه یا خداینې مرسته نه غواړي.

له ټگانو سره خبرې

د ټگانو په اړه د لا زیات پوهاوي لپاره له ځینو ټگانو سره مرکه کوو. په مرکه کې به ترې د دوی د شخصي ژوند، د ټگي د رازونو او د دوی د شخصیت په اړه گڼې خبرې اترې وکړو او هڅه به وکړو چې د دوی پټ اړخونه راوسپړو او له گڼو رازونو یې پردې اوچتې کړو.

- د دسهرې دود څه ځانگړتیا لري چې هندوان او مسلمانان ټول یې نمانځي؟

سید میر علي وویل:

- اوه! ته خبر نه یې چې زموږ مسلک د خدای له خوا موږ ته راکول شوی. دا مسلک زیاتره د هندو والو اړوند دی. هماغو دا مسلک را ښودلی.

- نو بیا خو لا د حیرانتیا خبره ده چې ته یو مسلمان او بیا سید یې او د هندوانو د خدایانو عبادت کوي.
- نه، دا خبره نه ده. دا چې ټگي د هندوانو مسلک دی او دا مسلک ځینې خاص اصول لري. له همدې امله موږ مسلمانان هم چې کله دې مسلک ته راځو نو د دې اصولو پابندي پر موږ هم لازمېږي. دا زموږ پر مذهب کوم اغېز نه لري. هو، د دې اصولو له منلو زموږ په عاید کې برکت او زیاتوالی خامخا راځي.

- زما پوښتنه دا ده چې مسلمانان د هندوانو دودونه ولې نمانځي؟

- ټول یې نه، یوازې د دسهرې دود نمانځي. علت یې دا دی چې زموږ د کار لپاره د دسهرې زمانه ډېره مناسبه ده او له همدې امله هندوانو ډېر ارزښت ورکړی. په حقیقت کې اړتیا دا ده چې زه باید تا ته د ټگي د شتوالي علت وښایم. هندو وال په دې عقیده دي چې په پیل کې د کایناتو خالق دوه ډوله ځواکونه پیدا کړل، یو ((جوړوونکی)) او بل ((ورانوونکی))؛ خو دوه ځواک له لومړي ځواک سره یو ځای پاتې نه شو او ترې بېل شو. د همدې لپاره ((معبود مطلق))، ورانوونکي ځواک ته د هر ډول ممکنې وسیلې کارولو اجازه ورکړه. په همدې وخت کې د معبود مطلق ښځې، بهواني یا کالي دېوي یوه ښځه پیدا کړه او هغې ته یې د مرگ پوره واک ورکړ. د بهواني پیروان ټگان بلل کېږي او دېوي په خپلو لاسونو د هغې ښځې په وژلو د انسانانو د وژلو یوه نوې لاره را وښوده. بیا یې خپل ټول پیروان دنیا ته راولېږل او ویې ویل چې: ((لوټماري پیل کړئ او د دنیوي گټې لپاره د غنیمت مالونه د ځان په گټه وکاروئ، پاتې شوه د وژل کېدونکو جسدونه، په هغوی کې زه ستاسې ملاتړې یم او تاسې به زما لپاره خپل کار ته ادامه ورکوئ.))

په دې پېښې مودې تېرې شوې خو دېوي به تل خپل پیروان د قانون له منگولو ژغورل او د هغوی شمېر ورځ تر بلې زیاتېده. خو ورو ورو د ټگانو په عقیدو کې کمزوري راغله. یوې ډلې د خدایینې پر ځواک شک وکړ او ویې ویل چې بهواني په څه ډول جسدونه خوندي کوي. بل وویل، راځئ وبه یې آزمايو. یو کس ووژئ او په وښو کې پټ شئ او وگورئ چې دېوي له دې جسد سره څه کوي. دوی همداسې وکړل، یو کس یې وواژه او نږدې په وښو کې ورته پټ کېناستل. خو د دېوي له سترگو کله ژغورل کېدی شوی! هغې هر څه ولیدل او په ډېرې غوسې یې وویل: ((بدبختو،

زما په اړه مو شک وکړ، اوس د دې سزا دا ده چې له نن نه وروسته مو زه هم د قانون له منگولو نه ژغورم. فکر کوي چې زه له جسدونو سره هېڅ هم نه شم کولی، نو له نن نه وروسته به په رښتیا هم څه نه کوم، د هغوی کفن او خښول به هم ستاسې پر غاړه وي. زه به مو ملاتړ او کومک خامخا کوم خو یوازې په ځینو اشارو چې د فال په نوم یې پېژنئ.)) له دې وروسته دې وركه شوه خو هغه خلكو د خپل لېونتوب سزا وليده. دا رښتیا ده چې دې دې پر موږ پام ساتي خو ځينې وختونه د وژل كېدونكو جسدونه وموندل شي او په ټكانو شك كېږي خو د دې علت زیاتره د دې دې خپگان یا د هغې له نښو بې پروايي وي. همدا علت دی چې سره له دې چې موږ مسلمانان یو د هغې د خپه کولو زړورتیا نه شو کولی. موږ د خپل مذهب پابندي کوو، روژه نیسو او پنځه وخته لمنځونه کوو، خو ورسره دې هم منو. که په دې کې څه قباحت (بدی) وی نو خدای به راته په غوسه شوی وو او کارونه به مو سم نه ترسره کېدل. خو وینې چې دا ډول هېڅ خبره نشته. موږ ټول- هندوان او مسلمانان- آزاد او خوشاله یو. له دې نه ښکاري چې خدای مو هم پر دې عمل ناخوښ نه دی.

- ښه نو د ټكانو سرداره، یو څو خبرې به له تاسره وکړو، باور مې نه کېږي چې ۹۴۱ خلكو غاړې دې غرغره كړې او وژلي وي، ۹۴۱ قتلونه؟ زه باور لرم چې پر تا به د دومره لوی شمېر وژنو الزام لگول هم سخت وي؟

- بهرام خان په ډېر ادب ځواب وركړ: ښاغلیه! له دې نه پرته د قتل نورې پېښې هم شته، وروسته خو یې ما شمېرل پرېښودل.

- آیا د خلكو په وژلو پېښمانه كېږې نه، مطلب مې دا دی چې لومړی به دې ملگرتیا ورسره كوله، بیا به دې د خوندیتوب احساس هم وركاوه؟

- نه هېڅكله هم نه، آیا ته په خپله یو ښكاري نه یې. او آیا تاسې په ښكار پسې د منډې پر مهال نه خوشاله كېږئ چې د ښكار د ایسارولو لپاره له ډول ډول چلونو او طریقو كار اخلئ او آیا هغه وخت د خوښۍ او خوشالتیا احساس نه كوي چې ښكار مو په پښو كې مړ پروت وي؟ نو د ټكانو لپاره هم د خلكو تعقیبول، دوکه وركول او وژل د ښكار یو ډول دی.

هو، ښاغلیه! ستاسې لپاره خو دا آسانه ده چې د ښكار په لیدو خپل احساسات کنترول كړئ او خپل جذبات ښكاره كړئ، خو موږ ټكان باید د هوښیارو ښكاريانو - چې ښځې او نر دواړه پكې وي - پر وړاندې په خپل ځان کنترول ولرو. زموږ ښكاريان په وسلې سنبال وي، مطلب دا چې زموږ ښكاريان د دې وړ وي چې دفاع وكړي، د همدې لپاره یوازې د چالاكۍ او چاپلوسۍ په وسیله یې را لاندې كولی شو.

ښاغلیه! تاسې دا اټكل نه شئ كولی چې موږ هغه وخت څومره خوشالېږو چې ښكار مو په پناه كې ورځ تېروي او موږ گورو چې په څه ډول د هغه شك او تردید په ملگرتیا او باور بدلېږي، تر دې چې هغه په زړه پورې شېبه راشي چې رومال د هغه ښكاري كار پای ته ورسوي- دا نرم او پوست رومال -((بهرام خپل رومال ته گوري)) چې په سلهاوو ژوندونه یې له منځه وړي. پېښمانتیا؟! نه ښاغلیه، هېڅكله هم نه. هو، د خوښۍ او فخر احساس مو خامخا كړی.

راځئ اوس به له يوه مسلمان ټگ سره يو څو خبرې ولرو.

- آيا بهواني مو له جنت يا د جنت له تصور سره څه اړيکه لري؟
- نه هېڅ اړيکه نه لري.
- آيا ټگۍ مو د آخرت پر ژوند څه اغېزه لري؟
- نه.
- آيا پيغمبر ﷺ مو د دې جرمونو، لکه ته يې چې کوي، اجازه درکړې؟
- نه.
- آيا هغه دا ويلي چې پر دې جرمونو به په آخرت کې سزا درکول کېږي؟
- هو.
- نو بيا ته ولې؟ آيا د آخرت له هغې سزا څخه نه وېرېږي؟
- نه، ځکه چې موږ يو څوک تر هغې نه وژنو تر څو چې د هغه اړوند يو سم فال مشاهده نه کړو او موږ دا سم فال د خداينې له خوا اجازه ليک گڼو.
- کومه خداينه؟
- بهواني.
- خو همدا اوس دې وويل چې بهواني دې د آخرت له ژوند سره هېڅ ډول اړيکه نه لري؟
- هو نه يې لري. خو هغه په دې دنيا کې زموږ پر تقدير واکمنه ده او په دې دنيا کې چې په هر ډول چارو امر کوي، موږ باور لرو چې په آخرت کې به خدای پر هغو سزا را نه کړي.
- آيا ښځې مو پر دې کارونو بد رد نه درته وايي؟

صاحب خان وويل:

- د هند په سوېل کې موږ خپلو ښځو ته خپل رازونه نه څرگندوو ځکه کېدی شي هغوی دا راز افشا کړي.
- او که يې ورته ووايي نو آيا دا کارونه به مو ناوړه ونه گڼي؟
- هو، يو څه ناوړه به يې وگڼي، خو که کومو ښځو ته يې مېړونه وهم وايي، په پټه خوله به يې ومني.
- او آيا هغوی به دومره وفاداره او فرمان منونکې پاتې شي لکه نورې ښځې؟
- زموږ د ټگانو ښځې په وفادارۍ کې په ټول هند کې په متلونو کې يادېږي؟
- يعنې په ټگانو کې!
- هو.
- آيا د دې علت خو به د رومال کارنامه نه وي؟

صاحب خان ادعا وکړه:

- ښايي لږ او زيات وي، خو ډېرې کمې ښځې د خپلې بې وفايۍ له امله وژل شوې دي.
- آيا ته د ((کالي بهواني)) لمانځنه کوي؟

فرنگيا - د زمانې نوموتی ټگ:

- هو، ټول خلک د هغې د بتخونې عبادت کوي.

صاحب خان په خبره کې ور ولويد:

- په دکن کې خانان او لوی لوی اميران د کالي دېوي بتخونې ته راځي او د هغې په وړاندې سجدې کوي کله چې د هغوی په ماشومانو کې د چيچک ناروغي خپره شي. ډېری يې موږ په خپلو سترگو ليدلي.
- نو آيا هغه خلک پر دې باوري دي چې دېوي ستاسې (ټگانو) ساتنه کوي؟
- هو، په هغو کې ځينې خو دي او ځينې کونښنې کوي چې له خپل کاروبار څخه مو منع کړي خو هغوی موږ ته له سزا راکولو وېرېږي. د مدورا والي، چې څو سوه ټگان ورسره دي، نواب ((دولې خان)) ته گرانبيیه ډالۍ ورلېږي او نواب پوهېږي چې دا هر څه له کوم ځايه راځي. نواب هغه ته وړاندیز کړی چې هر کله يې له دې کاروبار څخه تقاعد واخيست نو ماليه بښلې ځمکه به د کښت لپاره ورکړي، خو زما په اند هغه به خپل کار هېڅکله هم پرې نه ږدي.
- آيا خلک درنه وېرېږي؟
- هو له موږ ډېر زيات وېرېږي او هېڅکله هڅه نه کوي چې موږ ته زيان ورسوي.
- ولې درته زيان نه رسوي؟ ولې ستاسې وېره د خلکو په زړونو کې ناسته ده؟
- ځکه څوک چې موږ ته زيان ورسوي، بهواني خداينه د هغه غچ ورڅخه اخلي. آيا د جلونا راجا ((ننا)) د خداينې په امر د برگي په ناروغۍ اخته نه شو، ځکه هغه ((بدو)) او د هغه ورور ((کمبولي)) چې نامتو ټگان وو، ووژل.
- آيا ((ننا)) پر دې خبره باوري وو چې دا سزا دېوي ورکړي او هغه هم د ټگانو د وژلو له امله؟

يوه مسلمان ټگ وويل:

- هو، هغه ډېر ښه پوهېده.
- آيا هغه د دېوي د خوشالولو لپاره څه ونه کړل؟
- هر څه يې وکړل، ((بدو)) په جلونا کې يوه څاه شروع کړې وه، راجا هغه بشپړه کړه. د هغه په نوم يې يوه چوټره جوړه کړه، برهمنو باندې يې ډوډۍ وخوړه او د هغوی په امر يې عبادتونه ترسره کړل، خو دا هر څه بېکاره لاړل. هغه څاه او چوټره اوس هم هلته شته او زرگونه خلک د عبادت او دعاگانو لپاره ورځي. ټول خلک پر دې خبره باوري دي چې راجا ټگانو ته د سزا ورکولو له امله مړ شوی.

- خو د ((بدو)) له وژلو مخکې د هغه پزه او غوږ غوڅ کړی شوي وو، ولې په هغه وخت دېوي ورسره مرسته ونه کړه؟

فرنگيا وويل:

- هغه ډېر مشهور ټگ وو، تر کومه چې د هغه د هوبسيارتيا خبره ده نو موږ له هغه نه زيات عقل مند بل هېڅوک نه دی ليدلی، څوک چې د ټگۍ په کاروبار کې دي، هغوی به د برکت لپاره د هغه څنگ ته ورتلل.
- آيا له دې نه علاوه نورې بېلگې هم لرئ؟

شيخ عنايت وويل:

- ډېرې زياتې، کله چې ((مادو جي سنديا)) ۷۰ ټگان ونيول او د هغوی د وژلو هوډ يې وکړ نو دېوي په خوب کې ورته راغله او ورته ويې ويل چې ټگان پرېږده. خو هغه يې خبره ونه منله او کله يې چې ووژل، نو آيا په دوهمه ورځ يې وينه تف نه کړه؟ او آيا د درې مياشتو دننه دننه مړ نه شو؟

ناصر ټگ د خبرو وار ونيو او ويې ويل:

- دېوي له دې امله زموږ ساتنه کوي چې موږ د هغې امر ونه منو.
- ستاسې دا عقیده ده چې کوم انسان، بل انسان نه وژني، بلکې څوک چې د غاړې په غرغره کولو وژل کېږي، هغه د خدای په امر ترسره کېږي.
- هو.
- بيا نو د هغو ټگانو په اړه څه وايئ چې د قتل په الزام کې په ساگر او جبل پور کې اعدام شوو؟
- دا هم د خدای په امر وشو.
- ستاسې په اند موږ د خدای له خوښې پرته ټگان نه نيولی شو او نه يې وژلی شو؟
- بالکل همداسې ده.
- آيا ټگان د خپلو هغو ملگرو درناوی کوي او که يې بد گڼي چې د زياتو خلکو غاړه يې ټينگه کړې او وژلي وي؟

بهرام خان وويل:

- ټگان د نورو ټگانو عزت کوي، د هغوی د خدمت لپاره هر وخت حاضر وي او د هغوی هر امر پر ځای کېږي. هغه چاپي کېږي، سر او پښې يې کېکاږل کېږي او پټې يې د هغوی په ځای نور خلک اوچتوي. هغوی زياتره په اسونو سپاره وي. کله چې ټگ له موږ نه بېل شي، بيا يې درناوی نه کوو.
- آيا تاسې قتل او لوټمارۍ ته په خوښۍ ځئ او که په خپگان؟

بهرام وويل:

- په خوښۍ څو، که خوشاله نه اوسو بیا ولې لاړ شو؟ له خوشالۍ پرته بل څه کېدی شي؟ په ځانګړي ډول موږ هغه وخت ډېر خوشاله کېږو، چې په خپل سفر کې یو ښه فال ترلاسه کړو.

رمبا نومې هندو ټګ وویل:

- بهواني زموږ مېړانه زیاتوي او هغه د وړانۍ دېوې ده چې ټول هندوان یې لمانځنه کوي.
- آیا ټګ دا خوښوي چې د غاړې ټینګولو مسؤلیت دې ورکول شي او یا هیله کوي چې دا کار دې کوم بل چاته وسپارل شي؟

رمبا ځواب ورکړ:

- د خام زړه وال ټګ له دې کاره ځان پټوي، خو زېږور او مېړني تل دې کار ته اماده وي.
- آیا د یو چا د غاړې غرغره کول ډېر ځواک غواړي؟
- هو، د دې کار لپاره ډېر ځواک ته اړتیا وي. په دواړو لاسونو کې باید زیات قوت وي، تر څو دا کار ژر پای ته ورسېږي. که په کار کې لږ هم ځنډ او خنډ رامنځته شي، نو ستونزې را ولاړېږي.
- زیاتره خلک جسدونو ته له ور نږدې کېدو وېرېږي. آیا ټګان هم په خپلو لاسونو د مړه کړو خلکو د جسدونو په پورته کولو کې د وېرې احساس نه کوي؟

مسلمان ټېګ فتح خان ځواب ورکړ:

- که کوم شخص په طبیعي مرګ مړ شي نو د هغه مړه بدن ته له ور نږدې کېدو وېرېږو، خو کله چې په خپلو لاسونو یو څوک ووژنو نو بیا هېڅ ځنډ نه وېرېږو، که څه هم زموږ شاوخوا هرڅومره مړي پراته وي. موږ د هغوی په منځ کې بې له کومې وېرې ناست یو. آخر موږ ولې له هغو مړو وډار شو چې موږ په خپله وژلي وي. دا زموږ کاروبار دی، موږ د مړو په لیدو خوشالېږو، په دې چې موږ ترې ډېرې پیسې ترلاسه کوو.
- آیا په وژل کېدونکو مو هېڅ زړه نه خوږېږي؟

اله یار په لوړ غږ وویل:

- څه؟ آیا قاتل هم باید پر یو چا زړه وخوږوي؟
- آیا داسې نه کېږي چې ټګ کله کله د مسافرانو له نېک خوی او غوره چلند نه اغېزمن شي او د هغه له وژلو لاس واخلي؟ او آیا داسې نه کېږي چې هغه ټګ چې نوی نوی دې کار ته راغلی وي، هغه پرې ورحمېږي او د مسافر د ژوند لپاره د رحم غوښتنه وکړي؟

اله یار وویل:

- د داسې کس خوله ور تړو.

فتح خان د یار خبرو ته اوږه ورکړه او ویې ویل:

- له وخت سره چې کله جامې او پیسې لاسته ورشي نو هغه هم پر دې کاروبار خوښ شي.

هندو ټگ ((شیو دین)) د خپل مسلک لپاره یو بل دلیل هم وړاندې کړ:

- که موږ هر وخت رحم وکړو نو زموږ کاروبار به څنگه پر مخ ځي؟
- د چا چې غاړه غرغره کېږي، د هغه له خولې غږ هم وځي او که یې غږ ور دپول کېږي؟
- نه، هېڅ ډول غږ هم نه وځي، فتح خان وویل؛ هو، که په کار کې لږ هم خنډ او ځنډ رامنځته شي نو ډېر شور او زوږ رامنځته کېږي.
- آیا د هغه رومال، چې تاسې غاړه پرې ټینګوئ، د وژول کېدونکي په غاړه نښان پاتې کېږي؟
- هو، سور نښان پاتې کېږي او غاړه یې پر سپرې.
- خو له زندۍ کولو وروسته مړی په خنجر ولې وهی؟

فتح خان وویل:

- تر څو په هغه کې هېڅ ساه نه شي پاتې او بل د دې لپاره چې بهواني ته یې وینه ورسېږي، ځکه وینه هغې ته خوښي بښي.
- آیا ټګان د خپلو ګاونډیانو کره هم غلاوې کوي؟
- په دې خبره ناستو شپږ واړو ټګانو سر وښوراه چې هېڅکله هم نه، موږ هېڅکله هم غلا نه کوو.

اله یار یې په تایید کې وویل:

- که موږ ته د زرو روپو د غلا موقع هم په لاس راشي، بیا به هم داسې کار ونه کړو.

فتح خان زیاته کړه:

- موږ هېڅکله هم غلا نه کوو، خدای چې موږ ته څه راکوي د ټګۍ په وسیله یې راکوي.

شیو دین وویل:

- زموږ په کلي کې ډېر زیات غله وو، خو زما پلار همېش همدا نصیحت راته کاوه چې هېڅکله هم له هغوی سره یو ځای نه شم په دې چې هغوی له ټګۍ پرته پیسې گټي.

بهرام په وياړ وويل:

- يو غل تر ټولو سپک انسان دی او يو ټگ په اس سورلی کوي، خنجر له ځان سره گرځوي، پراخه سينه گرځي، غلا هېڅکله هم نه کوي. که د کوم شتمن ټوله خزانه هم زما په مخکې پرته وي او زه يې د ساتنې مسؤل اوسم، غلا به ځنې ونه کړم، پرته له دې چې که له لوږې مړ کېدم. خو که همدا کس مسافر وي نو وبه يې وژنم.
- آيا ټگان په خپلو کې د يو بل غاړه غرغره کوي؟
- ټگان يوازې جاسوسان وژني، يو بل نه.

بل ټگ وويل:

- ټول ټگان په خپلو کې وروڼه دي.
- آيا تاسې کوم داسې ټگ پېژنئ چې ښې ډېرې پيسې يې ټولې کړې وي او وروسته يې دا دنده پرې ايښي وي؟
- هو، خو هغوی چې هر څومره هم شتمن شي، دا دنده نه شي پرېښودې.
- د وژل کېدونکو خلکو جسدونه څنگه خوندي کوي؟

فتح خان د تفصيل ورکولو په موخه وويل:

- که ځمکه ډبرينه وي نو مړي په چاقوانو او تورو ټوټې ټوټې کړو او ځښ يې کړو او د دې لپاره چې خلک د قبر گمان پرې ونه کړي، پر همدې ځای خواړه پخوو او خورو او ټوله شپه د همدې مړو پر سر ويده کېږو او په آخر کې ايرې پرې شيندو.
- آيا د مړو خلکو پر قبر خواړه پخوي، خوري او ويدېږي؟!
- هو، موږ خواړه پخوو، خورو او ويدېږو او يو يا دوه ورځې هلته په ډاډ سره تېروو. خو که کوم څوک په خپل مرگ مړ شي نو د شيطان له وېرې، نه هلته ډوډۍ خورو او نه هم پرې ويدېږو.
- که د غاړې ټينگولو، لوټلو يا خښولو پر مهال مو بل څوک وويني نو له هغه سره څه کوي؟
- اول ورته وايو چې ته هم زموږ په ډله کې راگډ شه، له موږ سره يو ځای اوسه او څه چې موږ کوو ته يې هم کوه، خو که دا وړانديز ونه مني نو؟
- نو بيا څه؟
- هغه هم وژنو او له نورو سره يې يو ځای خښوو.
- آيا په دې اړوند کومه بېلگه لري؟

مير علي وويل:

- ډېرې زياتې؛ يوه كيسه خو له ما سره پېښه شوې. يو ځلې مو د مسافرو يوه ډله وليده، كله مو چې د هغوی کار ور خلاص کړ او جسدونه مو خښول، دوه کسان راغلل. پر مړو مو ځادرونه داسې وغوړول لکه ويده چې وي. ميرخان ته مې وويل: هغوی پرېږده چې کور ته لاړ شي خو هغه هم سخت زړی وو، ويې ويل: ((ته گمان کوې چې هغوی به زموږ په اړه شک ونه کړي. مير علي صېب! خلک د مړو په بوی له لرې لا پوه شي. په اصل کې دوی هم زموږ ښکار دي او دېوي دوی هم زموږ په غېږه کې را اچولي او ها وگوره زموږ دوه نفره وخته ور رسېدلي.))

ما هم وويل چې څه د خدای خوښه ده، هغه له هر څه ښه ده او خوله مې پټه ونيوله. مير خان هغوی ته نږدې ورغی او ترې ويې پوښتل چې پړاو څومره لرې دی، تاسې له هغه ځايه څه وخت را روان شوي. هغوی وويل چې موږ سهار وخته را ووتو او څوارلس ميله واټن مو وواهه، خو لمر ډېر تېز دی او اوس يو څه نور واټن هم وهو. له دې خبرې سره هغوی غوښتل، مخته لاړ شي. خو ميرخان ودرول او د نورو مسافرو اړوند يې ترې پوښتل چې په هغوی پسې را روان وو.

په دې وخت کې ما په امرانه لهجه ورته وويل: تاسې ته په کار ده چې هغوی ته په تمه شئ که نه نو د دې بيه به تاسې پرې کوئ. په دې خبره هغوی ولږېدل او ويې ويل: تاسې خو ډاکوان ښکاري. ښه نو له موږ سره چې هر څه دي، رانه وا يې خلی او موږ پرېږدئ.

ميرخان وويل: ستاسې فکر ناسم دی، موږ ډاکوان نه يو، په ډاډه زړه کېنئ.

دوهم کس يو څه هوښيار وو، هغه وويل: وي که نه وي، دا خلک ټگان دي.

ما هم په زړورتيا وويل: رښتيا وايې، موږ ټگان يو. وگوره، په مخکې مو پنځه مړي پراته دي او اوس به پر هغو دوه نور هم زيات شي. دا ټولې د تقدير لوبې دي او له تقديره تېښته نشته.

ښاغلي، زما پر هغو بې گناه خلکو ډېر زيات زړه خوږېد. هسې چټې پټې را گير شوو. زه خو له هغه ځايه لاړم، خو وروسته مې فکر کاوه چې که ملگري مې په دې کمزورۍ خبر شوي وي نو سمدستي به يې له سردارۍ لرې کړی وم.

ميرخان يې څنگ ته ورغی او په ډېرې سختۍ سره يې د ولاړېدو امر ورته وکړ. بيا يې وويل چې خپل خټونه راوپاندې کړئ او څرنگه چې قصابي د چرې په يوه وار غوايي ذبح کوي، په همدې ډول يې د لاس په معمولي حرکت دواړه ووژل. تر اوسه پورې مې لا دا ننداره کوله چې له بده مرغه دوه نور مسافر هم را ورسېدل. په هغو کې يو ځوان وو او بل سپين ږيری. ځوان ما د خپل ځان لپاره غوره کړ او څنگه چې زما ترڅنگ تېر شو، په غاړه کې مې رومال ور واچاو. همدا کار له هغه بل سره هم وشو. بيا مو ټول مړي يو ځای خښ کړو او خپلې جامې مو بدلې کړې او روان شوو.

د ټګانو پای

په لومړيو وختونو کې د ټګانو شتون د خلکو لپاره دومره لويه ستونزه نه وه. په دې چې فعاليتونه يې ډېر کم او له نشت سره برابر وو. خو کله چې يې وژنې او لوټمارۍ زياتې شوې، د خلکو اندېښنې يې را وپاورلې او خلک يې په وېره کې واچول. د دوی زياتره فعاليتونه به د دهلي او جبلپور تر منځ وو. په دې سيمه کې به پوره پوره قافلې ترې تمې شوې او خلک به لا درکه شوو. په پايله کې خلکو سفرونه کم کړل او سوداګرۍ په ټپه ودړېده.

د ټګانو له منځه وړل له دې امله سخت وو چې لويو ځمکوالو او د رياست حکمرانانو ترې ساتنه کوله او د غلا په مالونو کې د هغوی برخه ټاکلې وه. وروسته دا نښې هم تر لاسه شوې چې د برتانوي سيمو عسکر هم له دوی سره يو ځای شوي او په ډېری قضيو کې به قاضي د رشوت په بدل کې دوی خوشي کول. څرنګه چې د دوی د لوټمارۍ طريقه داسې وه چې تر شا به يې نښې نښانې نه پرېښودې او له وژلو وروسته به يې د مړو نښې له منځه يو وړې، له همدې به د قتل هېڅ نوم او نښان نه پاتېده. پاتې شوه د غلا سامان او مالونه نو هغه به يې د نورو سيمو په تجارانو پلورل. تر دې چې زياترو ځمکوالو خپل ټګان درلودل او خاص د همدې کار لپاره يې ګومارلي او ساتلي وو.

د مغليه سلطنت له ماتېدو وروسته ختيځ هند کمپنۍ د سياست واګې په خپل لاس کې اخيستې وې. خو په هېواد کې د سياسي يو والي او پياوړو ادارو د نه شتون له امله هرې خوا د لوټمارۍ او شکونې بازار تود وو. برتانوي حکمرانان پوهېدل چې تر څو پورې په هېواد کې امن او سوله نه وي، تر هغې به د دوی واک او اقتدار د ولس مينه او علاقه لاسته رانه وړي او د دې لپاره چې د خلکو په منځ کې د دوی رعب او دېدبه کمه نه شي، يادې کمپنۍ د ټګانو د له منځه وړو لپاره پاڅنې را بډ وهلې؛ د دوی د خوځښت يوازينی علت د خپل پت او عزت ساتنه نه وه بلکې د دوی هغه عسکر چې د رخصتو په ورځو کې به خپلو کورونو ته تلل، هم د همدې ټګانو د ظلم او تېري ښکار شوو او هېڅ درک به يې نه لگېده. د ټګانو ظلمونو برتانوي حکومت ډېر زيات اندېښمن کړی وو، په دې چې د همدوی له امله لارې خوندي نه وې، سوداګري له زيان سره مخ وه، په خلکو کې يې د دوی په خلاف بې باوري زياته کړې وه؛ ځکه نو برتانوي حکومت د خپل عزت د خوندي کولو لپاره اړينه وبلله چې د مسافرو د ځان او مال د ساتنې او د سوداګرۍ د پراختيا لپاره د لارو امنيت وساتي.

په دې اساس ختيځ هند کمپنۍ دواړه بهرني او داخلي لاملونه لرل. نوموړې کمپنۍ د دې کار لپاره جنرال ((ويليم هنري سلېمن)) وګماره.

سلېمن يو ځل له دهلي نه تر جبلپور پورې لاړ او يوه قافله هم ورپسې وه، خو نوموړی په خپله دهلي ته روغ رمټ ورسېد او قافله د تل په څېر غايبه شوې وه او نوم نښان يې هم نه وو پاتې. له دې وروسته سلېمن د ټګانو په اړه څېړنه او پلټنه پيل کړه او په دې يې ځان پوه کړ چې د ۱۸۳۰ز په لسيزه کې کابو زر ټګان په وژنه او لوټمارۍ کې مصروف وو او په کال کې به يې له شلو نه تر دېرشو زرو پورې مسافر وژل.

که څه هم سلیمین د لږ شمېر پوځ او عسکرو جنرال وو خو نوموړي دا کار دومره په منظمه توګه پر مخ یووړ چې ډېر ژر یې ښې پایلې ورکړې. سلیمین د ټګانو د نیولو لپاره د هغوی په منځ کې د ځان په ګټه شاهدان پیدا کړو او د هغوی په واسطه یې نه یوازې د ټګانو بېلا بېلې ډلې ونيولې، بلکې د هغوی د دودونو، عقایدو او ژبې په اړه یې هم ډېر زیات معلومات راټول کړل. په خپله د ټګانو په مرسته نوموړي وکولای شو چې په ځنګلونو کې هغه ځایونه هم پیدا کړي چېرته چې به دوی مړي څښول او په دې ډول یې د ثبوتونو او شاهدانو په موندلو هغوی ته ښې درنې سزاوې ورکړې. د ټګانو د دودونو په برخه کې دا خبره په لنډ ډول یاده شوې چې کله ټګان ونيول شوو نو د خپل ځان او نورو په اړه یې ټول معلومات برتانوي حکومت ته وسپارل، د هغوی د شاهدانو په توګه یې له هغوی سره کومک او مرسته وکړه او په خپلو کړنو او جرمونو یې اعتراف وکړ. تر دې چې د سید میر علي په څېر د ټګانو سردار د خپل ډېر نږدې ملګري او لوی ټګ ((ګنېشا)) د نیولو په پار له برتانوي عسکرو سره پخپله د ((ګنېشا)) کور ته لاړ او د ټګۍ په بانه یې له کوره را وایست او عسکرو ته یې په لاس ورکړ. د دوی دې کار ښايي دوه علتونه لرل: یو دا چې دوی خپل کار ګناه او جرم نه باله بلکې د یوې دیني او مذهبي دندې په سترګه یې ورته کتل او ښايي خپل مرګ یې هم د شهادت مرګ باله؛ بل دا چې دوی له ژوند څخه تمه نه لرله او له مرګ څخه وېره.

هغه ناول چې د کتاب په سريزه کې یې یادونه شوې، د ټګانو د همدې اعترافاتو په اړه دی. د ناول مرکزي یا اصلي کرکټر د ټګانو سردار سید میر علي دی. میډو ټېلر چې د دې ناول لیکوال دی د ناول ټولې پېښې د میر علي له خولې اورېدلې، له ځان سره لیکلې او د ناول بڼه یې ورکړې. دا ناول یو داستاني، تاریخي، اعترافي او څېړنیز ناول ګڼلې شو. داستاني په دې چې د ټګانو کیسه د یوه داستان په توګه پکې شوې؛ تاریخي په دې چې دی چې ټول واقعیتونه پکې څېړل شوي او د تاریخ په ډول وړاندې شوي؛ څېړنیز یا تفتیشي په دې چې ((ټېلر)) له میر علي څخه د هغه د ژوند، ټګۍ او فعالیتونو په اړه پوښتنې او پلټنې کړې. او اعترافي په دې ورته ویلی شو چې میر علي خپلې ګناوې، سرغړونې او جرمونه منلي، له همدې امله په یاد ناول د ((Confessions of A Thug – د یوه ټګ اعترافات)) نوم ایښودل شوی.

په دې ډول سلیمین وکولای شوی چې د ۱۸۳۱ز نه تر ۱۸۳۷ز د دېرش زره ټګانو په خلاف قضیې حکومت ته وسپاري او هغوی ته سزاوې ورکړي. په هغوی کې ډېری یې اعدام کړي شوو او ځینو ته یې د تورو اوبو سزا ورکړه. او په دې ډول دا ډله چې له ۱۷۹۰ ز کال نه تر ۱۸۴۰ز پورې یې زرګونه خلک ووژل، کورنۍ یې د ویر په ټغر کېنولې، د هېواد اقتصاد، امنیت او ارامتیا ته یې پاڅه ګوزارونه ورکړل، له منځه وېوړل شوه. د دوی د ډلې ټول سرداران له بهرام خان نیولي تر سید میر علي او داسې نور ټول یو یو اعدام شوو او هند یو ځل بیا له خوشالۍ او سوکالۍ برخمن شو او هېوادوالو یې یو ځل بیا له ډاډ او ارامتیا ډکه ساه واخیسته.

د ټګانو د له منځه تلو په تاریخ کې چې کوم درس وینو، هغه دا دی چې که چارواکي او مسؤل کسان ایمانداره، زیارکښه او کارکوونکي اوسي نو د دې امکان زیات دی چې هر ډول جرایم او سرغړونې له منځه یووړل شي. سلیمین د دې کار له پیلولو مخکې له ټولو جریاناتو ځان خبر کړ او په دې یې هم ځان پوه کړ چې د لویو ځمکوالو او دولتي چارواکو له مرستې پرته ټګان جرایم نه شي ترسره کولی، د همدې لپاره د ټګانو د له منځه وړلو لپاره اړینه وه چې د هغوی مشران له منځه وړل شوي وي.

د ټګانو د تنظيم د ماتولو لپاره سلیم د هغوی په منځ کې جاسوسان پیدا کړل، په ځانګړي ډول د هغوی مشران یې دې ته آماده کړل چې د نورو ډلو د له منځه وړلو لپاره له دوی سره کومک وکړي. د دې هڅو پایله دا شوه چې لارې خوندي شوې، مسافرو او سوداګرو بې له وېرې او ډاره سفرونه پیل کړل او په دې اساس د خلکو په زړونو کې د برتانوي حکومت رعب او دبدې هم ځای وکړ.

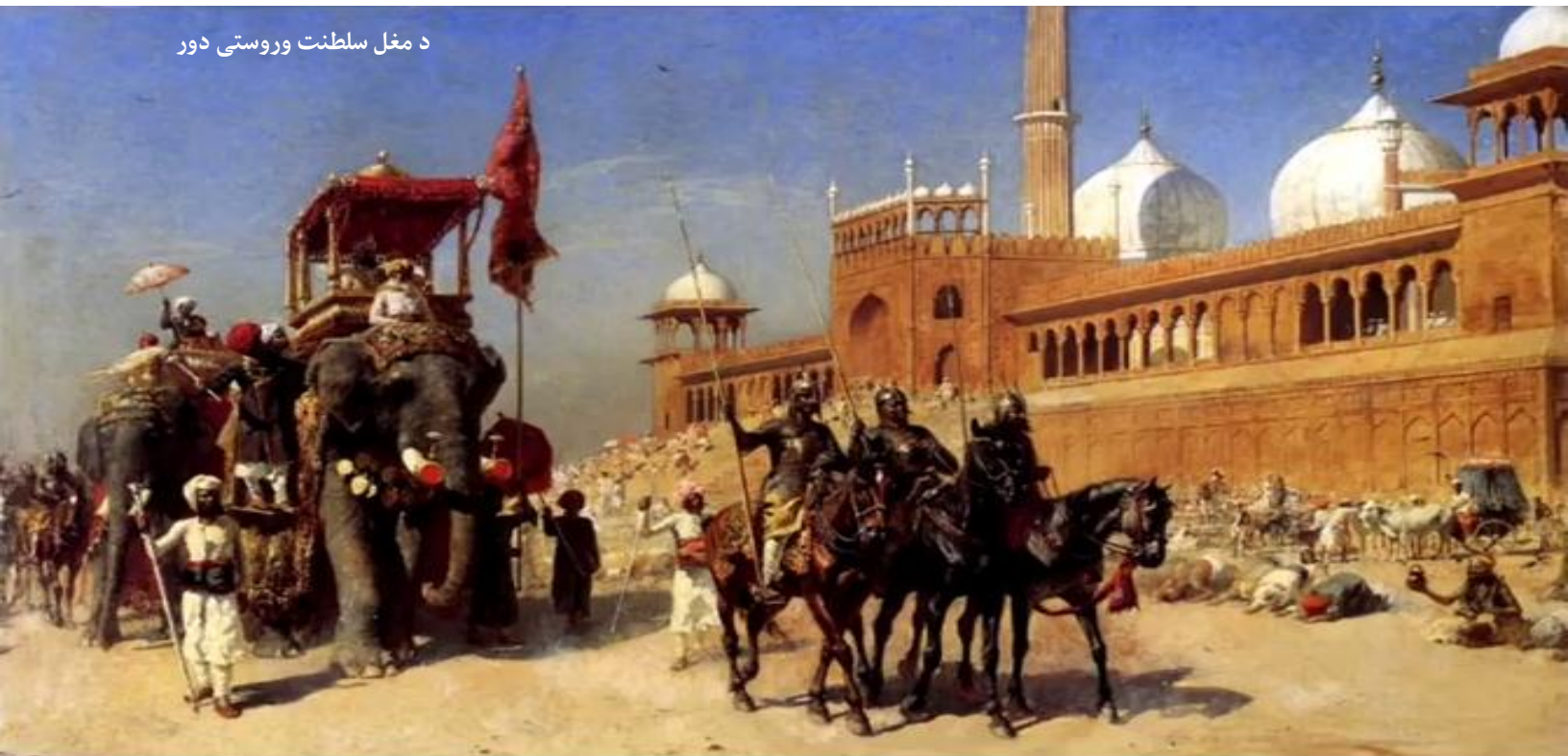
پای

احمد شاه بابا مېنه، کابل – افغانستان

2018، 27، اګسټ، یکشنبې

د ټګانو په اړه د لا زیات پوهاوي لپاره د هغوی یو څوانځورونه

د مغل سلطنت وروستی دور

بېهوانی یا کالی دېوي

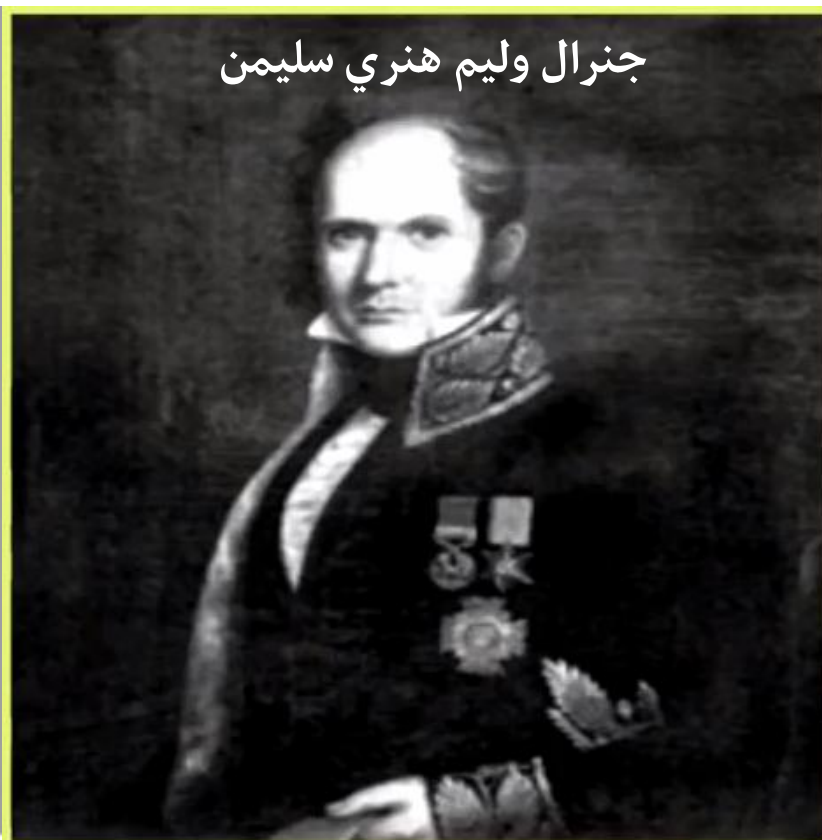

د ټګانو ډلې، چې هره یوه یې خپله دنده ترسره کوي.

د ټګانو له خوا د مړو لپاره کیندل شوی قبر.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library